

DEBRECZENI ELLENŐR.

Politikai, közgazdasági s társadalmi lap.

A SZABADELVOPÁRT KÖZLÖNYE.

Megjelen hetenkint ötször, u. m. Hefőn, Kedden, Szerdán, Csütörtökön és Szombaton.

Hirdetési díj:

61 hasábon petitor 6 krajczár. Nagyobb terjedelmű s többi részben megjelölt hirdetésekkel leendő hirdetés. Helygajd minden hirdetés után 30 kr. Nyitási költségek mindenkor 30 kr. Ezek a szerkesztő által vétetnek fel. — A hirdetésnek a szerkesztőnek és kiadónak iradában az előzetes s hirdetésig tartó kiadói hivataltal, a lap szellemi részében tartozó közlemények a szerkesztői iradókba csejgédoteza, Fried-ház 19. sz. alatt csejzenenők.

Előzetési feltételek:

helyben hához hordva vagy vidékre postán küldve.
Égész évre . . . 10 frt.
Félévre . . . 5 frt.
Negyedévre . . . 2 frt 50 kr.
Egy hónapra . . . 1 frt.
Előzetes helyben a kiadóhivatalban.
Kutasi Imre nyomdájában, aztán Telegdi K. Lajos és ifj. Csáthy Károly könyvkereskedéseikben, vidéken a postahivataloknál.

Debreczen, aug. 31.

III.

○) Ha tekintettel kell lennünk a város polgárainak a hazai érdekek mellett a jövő tekintetében az országos, általunk egész sorozatukban elő nem sorolható városi érdekekre, melyek, hogy valójában léteznek, azt, mult cikkünkben azt hisszük elég világosan megmutattuk: a méltányosság azt kívánja, hogy legyünk elismeréssel a multak érdemei iránt is.

Hogy a mi volt képviselőinknek a multban Debreczen város körül nagy érdemei vannak, azt e város minden becsületes gondolkozó polgára belátja és beismeri. Avagy nem nekik köszönhető-e első sorban, hogy Debreczen egy megyének székhelye lett; nem nekik köszönhető-e, hogy a gazdasági tanintézet Debreczenben meghagyott; nem nekik köszönhető-e pusztáinknak a város törvényhatóságához kebelezése?

Hogy mi mindezeket a volt képviselők erélyes közreműködésének és a kormány jóindulatának köszönjük, azt csakis az elfogultság veheti tagadásba, s azt is jól tudhatja mindenki, hogy Debreczen város új képviselői, a mult országgyűlésen oly kevés jóakarattal viseltettek Debreczen városát iránt, hogy akkor, a midőn arról volt szó, hogy Hajdumegye székhelye Debreczenben vagy H.-Böszörményben legyen-e, ezek a jó urak ország-világ szemeláttára Debreczen ellen szavaztak.

Az meg ismét más oldala a dolognak, hogy mindezen itt felsorolt vívmányait a volt képviselőknek, mi határozott nyereségnek tartjuk Debreczen város polgáira nézve, míg ellenben a „Debreczen“ cikkeiből s magatartásából ugy látszik, hogy a debreczeni függetlenségi párt intézői mindezekben nem tudták, vagy nem akarják látni városunk előnyeit. Hogy mi okból, azt talán felesleges lenne megmagyarázunk. Ugy is tudhatja, vagy eltalálhatja ennek okát mindenki.

Sziveskedik birálatot mondani a „Debreczen“ cikkirója a város ügyeinek jelenlegi állásáról is, s egész nyelvielműveti veti oda a papírra, hogy Debreczen város ügyei rosszabb lábon semmi körülmények közt sem fognak állani, a mint azok most állanak, és ezt maga az a „Debreczen“ meri állítani, a kinek nem egyszer épen ellenkezőt olvastunk hasábjain. — Ezen vád ellen nem látjuk szükségét a védekezésnek, hanem egyszerűen kimondjuk, hogy az ilyen vádat csak is az elvakult pártzenvedély intézheti és a debreczeni függetlenségi párt azon osztálya, mely sem a mostani városi hatóság alatt, sem más hatóság alatt nem volt és nem lesz igaz barátja a népevelés terén előhaladásnak, s a kiket keservesen bánatnak azon áldozatok, a melyeket a város, a jelenlegi hatóság vezetése alatt a kereskedelmi, ipar-, real- és elemi iskolák létesítése ezéjéből hozni szükségesnek látott és lát.

Mit szóljunk az olyan vádakra, mint azok, melyekben az állítják, hogy

a város ügyeit ma a pártzenvedély vezetése, az a papír igen türelmes jószág s igen könnyű arra a legképtelenebb dolgokat rámozolni. De ha valaki ilyen vádakkal lép fel a nyilvánosság terén, nem elég ám azokat csak leírni és lenyomatni, tessék ezeket ha tudják, bizonyítani, a min kétkedünk, mert valamin most nem voltak képesek egyetlen konkrét esetet felhozni állításuk bizonyítására, úgy nem fognak képesek lenni a jövőben sem.

Szándékunk volt nem szólni egy szót sem azokra az éktelel káromlásokra, a melyeket a „Debreczen“ a tisztújítás alkalmából elkövetett, s a melyek főértelme abban határozódik, hogy a szabadelvű párt kisöpörte a függetlenségi tisztviselőket a város házából.

Most sem fogunk részletesen hozzá szólni a dolog ezen részéhez, hanem már még sem állhatunk meg, hogy igen röviden fel ne tegyük a kérdést, hogy tulajdonképen kik hát azok a számos függetlenségi volt tisztviselők, a kiket a mostani tisztújításkor kispertek a város házából?

„Nomina sunt odiosa“ s így mi nevekkel nem szolgálunk, hanem csak felemlítjük neveket nélkül azt, a mit a „Debreczen“ csak épen oly jól tud, mint mi, hogy azon függetlenségi tisztviselők, a kik a mértéket mint tisztviselők megítélték, egytől-egyig benmaradtak hivatalaikban, s a kik — mindössze kettő — kimaradtak, azoknak helyébe olyanok választottak, a kik a mértéket jobban megítélték a kimaradtaknál.

A dolgok ily állásában a város háza kispertetését hirdetni oly szembeeszők valótlan, hogy azt még a saját leghibebb követői sem hiszik el a „Debreczen“-nek.

És végül még egyet. Báró Baldácsi, a III. választó kerület képviselője meghalt. Bence az országos s a debreczeni függetlenségi párt egyik legáldozatkészebb jöltevőjéket vesztették el. — És azon debreczeni függetlenségi párt, mely nem tartotta érdemesnek, hogy b. Baldácsi temetésén, csak egyetlen küldött által is képviseltesse magát, valamint hogy ott az országos független párt sem volt senki által képviselve, (mert hát a meghalt Baldácsi megszűnt a pártra nézve oly rendkívül fontos és tartalmas tényező lenni), ez a párt nem állja meg a város házában a haláleset alkalmával nem tüztük ki a gyászlobogót.

Édes uraim ne vegyétek rossz néven, ha ez esetben önkénytelen a szálka meg a gerendáról szóló példabeszéd jut eszünkbe.

Hogy kinek a szemében van a szálka s kiben a gerenda? azt a közönség józan eszére bizzuk elítelni.

— A honvédség mozgósítása ügyében a „P. N.“ jelenti: A m. kir. honvédség VII. zágri bi kerületének második dandárát ma a honvédelmi miniszter távirati intézkedése folytán szintén hadilábra állították. Ezzel a horvát honvédség teljesen mozgósítva van, minthogy a zágri 83. dandárnak összes hat zászlóaljt már régebben mozgósították. A ma mozgósított másik dandár a 84. ik, székhelye Vinkovce,

főparancsnoka Csicscevic Ignác ezredes. A dandár a 27. és 28. feldandárokból áll s a 27. feldandárhoz tartoznak a 81-ik zászlóalj, székhelye Verőce, parancsnok Skoric Mihály százados; a 84. zászlóalj székhelye Belovár, parancsnok Balogh Sándor őrnagy, a 90. zászlóalj székhelye Gijna, parancsnok Januskovec József őrnagy. A 28. feldandárhoz tartoznak a 82. zászlóalj, székhelye Vinkovce, parancsnok Barics Szvetozár ezredes, a 91. zászlóalj székhelye Uj-Gradiska, parancsnok Mandics József százados és a 92. zászlóalj székhelye Mitrovic, parancsnok Pintér Antal őrnagy. A két horvát dandár kiegészítő részét képező 10. varasdi honvédelvőezred parancsnoka, Lukinác Eduard alezredes szintén mozgósítottatott.

— A megszálló sereg főhadiszállásáról írják aug. 22-dikéről: Szakértők hozzájárulásával ideiglenesen megszabták a legszükségesebb élelmiszerek árát, a hus okkaja (1¼ kilogramm) 40 kr., a kenyér 20 kr., a rizs pedig 40 kr. A néhány nyitva tartott boltban óriási összegzeket követtek az élelmiszerekért. — Ezentul minden boltban nyitva kell állani. A korcsmárosok utasításokat kaptak, hogy árjegyüket a tét-parancsnokság elé terjeszsek jóváhagyás végett. A szerajevóiak nem tudták hamarjában, hogy mit kérjenek árúért. Egy kis cipőpárt, melynek nálunk 4 krajczár az ára, 30 krajczárt követeltek, egy üveg dalmáciai borért 1 frt, egy kis csésze kávéért 50 krt. Mától kezdve a minaretekről ismét szabad kikéltetni az imádkozás óráit.

— A seik-ül-izlam a mohamedán ábá-nokhoz a következő jellemző kiáltványt intézte: „Igazbivők! Minden oldalról közelednek a hitetlenek, vallástok elenségei, hogy titeket leigázzanak és az igaz vallást megsemmisítsék. A szultán, a hit védeje, szilárdul el van határozva, hogy titeket erős kézzel megvédelmezzen és egy arasznyit se adjon országotokból örökös elenségeiteknek. Csoporsotuljotok a proféta zold zászlójakörül, ragadjatok fegyvert és a győzelem a titek lesz. Imádkozzatok, hogy a győzelem a ti részetekre hajoljon. Allah rabszolgája.

— A seik-ül-izlam a mohamedán ábá-nokhoz a következő jellemző kiáltványt intézte: „Igazbivők! Minden oldalról közelednek a hitetlenek, vallástok elenségei, hogy titeket leigázzanak és az igaz vallást megsemmisítsék. A szultán, a hit védeje, szilárdul el van határozva, hogy titeket erős kézzel megvédelmezzen és egy arasznyit se adjon országotokból örökös elenségeiteknek. Csoporsotuljotok a proféta zold zászlójakörül, ragadjatok fegyvert és a győzelem a titek lesz. Imádkozzatok, hogy a győzelem a ti részetekre hajoljon. Allah rabszolgája.

— A seik-ül-izlam a mohamedán ábá-nokhoz a következő jellemző kiáltványt intézte: „Igazbivők! Minden oldalról közelednek a hitetlenek, vallástok elenségei, hogy titeket leigázzanak és az igaz vallást megsemmisítsék. A szultán, a hit védeje, szilárdul el van határozva, hogy titeket erős kézzel megvédelmezzen és egy arasznyit se adjon országotokból örökös elenségeiteknek. Csoporsotuljotok a proféta zold zászlójakörül, ragadjatok fegyvert és a győzelem a titek lesz. Imádkozzatok, hogy a győzelem a ti részetekre hajoljon. Allah rabszolgája.

— A seik-ül-izlam a mohamedán ábá-nokhoz a következő jellemző kiáltványt intézte: „Igazbivők! Minden oldalról közelednek a hitetlenek, vallástok elenségei, hogy titeket leigázzanak és az igaz vallást megsemmisítsék. A szultán, a hit védeje, szilárdul el van határozva, hogy titeket erős kézzel megvédelmezzen és egy arasznyit se adjon országotokból örökös elenségeiteknek. Csoporsotuljotok a proféta zold zászlójakörül, ragadjatok fegyvert és a győzelem a titek lesz. Imádkozzatok, hogy a győzelem a ti részetekre hajoljon. Allah rabszolgája.

Boszniából.

A miniszter galantuemo politikája ujra győzött. Azon körök, melyek Boszniában és Hercegovinában annettálandó tartományt pillantottak meg — kénytelenek voltak kijeznani. Andrassy gróf politikája a Balplaton levő palotába lépésnek első percétől egész máig szakadatlanul a becsület politikája volt. A Metternich-féle csinyektől mindég távol állott és becsületese diplomatiánk — habár olykor utólag is — de mindig igazolva lón. Ma már a Bosznia ideiglenes occupatiónjára vonatkozó conventio a portával a berlini szerződés kívánalmához képest meg van kötve és a szultán souverainitása a két tartomány fölött elismervőn, azon kikötéssel, hogy a souverainitást a porta gyakorlatban birodalmunkra ruháztá.

Nagyan hibáztatták bizonyos oldalról külügyi kormányunkat, hogy e conventiót az occupatás előtt meg kötötte a portával.

Azonban e hibáztatás feltételezi azt, — hogy az illető támadó fél számításon kívül hagyta, hogy egy conventiónál is — csak két tőn mulik a vásár.

Jogokról, habár csak ideiglenesen is senki sem mond le szivesen és ugyancsak alapos kapacitációba kerül, valakit e cselekedetre rá bírni.

A porta vonatkozása és idegenkedése ez ügyben sok időt rablott el és Andrassynek legalább a maga részéről, ha következetes akart maradni, be kellett töltenie a congressus határozatát, — mert annak létre jöveteléhez ő is hozzá járult.

A szultán a berlini szerződést elkéve

ratificálta és úgy a conventio elkéve történt megkötéséről, illetve az eddig ottant vérről csak a porta lehet felelős.

A berlini szerződésben nincs kikötve egy az occupatit okvetlen meg előző conventio, hanem egyáltalán csak a conventio kötése van hangsúlyozva, minek immár megfeleltünk, a nélkül hogy időt vesztettünk és engedünk volna a mind en áron félkelőknek a teljes szervezkedésre.

A harcztérről jelentékenyebb hír nem érkezett.

A magyar honvédség az ország határain kívül.

A hivatalos lap a következő legfelsőbb királyi kéziratot közli:

Rendelet

A 83-ik magyar honvéd-gyalogsági dandár egyes csapatának, a határ melletti vidékeken teljesítő belbiztonsági szolgálat ellátása közben, a magyar szent korona országja határain kívül ideiglenes alkalmazhatása tárgyában.

A belbiztonsági szolgálatnak az állam végvidékein való ellátása érdekében szükségesnek találtam a 83-ik magyar honvéd-gyalogsági dandárnak a szabályszerű hadi létszámra való emelését elrendelni.

Miután ezen biztonsági szolgálatnak a határok mentében ellátása közben elkerülhetetlenül válhatik, hogy az ezen szolgálatot teljesítő honvéd dandár egyes csapatai esetleg a magyar szent korona országainak határait is átéljék: magyar minisztériumom meghaligtása után, az 1868. XLI. tczikk 3. § a értelmében ezennel kivételesen megengedem, hogy az említett honvéd-dandár egyes csapatai, a biztonsági szolgálat teljesítése érdekében, ha a szükség kívánja, ideiglenesen a magyar szent korona országainak határain kívül is alkalmazhatassanak.

Ezen rendelet közzétételének napjával hatályba lép.

Végrehajtásával magyar honvédelemügyi miniszteremet bízom meg.

Kelt Schönbrunnban, 1878. évi augusztus hó 23-án.

Ferencz József, s. k.
Tisza Kálmán, s. k.
B. Wenchesen Béla, s. k.
Trefort Agoston, s. k.
Szende Béla, s. k.
Szőllő Kálmán, s. k.
Péchy Tamás, s. k.
Bedekovics Kálmán, s. k.
Dr. Pauler Tivadár, s. k.

Az 1868. XLI. tcz. 3. pontja, melyre a rendelet hivatkozik, így szól:

3. §. A honvédség kivételesen a magyar korona országain kívül is alkalmazható; de erre mindannyiszor a törvényhozás külön intézkedése szükséges. — Csak az országgyűlés együttnem léteben s ha a halasztásból veszély származhatna, rendelheti ő Felsége az ország összes minisztériumának felelőssége s az ország képviselőinek utólagos jóváhagyása mellett a honvédséget az ország határain kívül is.

A törvény tehát jogot ad a koronának a honvédséget külföldre rendelni az országgyűlés utólagos jóváhagyása s sürgős veszély esetén. A 83. honvéd gyalogdandár, melyre a rendelet egyelőre terjeszti ki a külföldön való alkalmazhatást, a magyar honvédség VII. zágri bi kerületéhez tartozik s a 25. és 26. számú feldandárokból áll. Parancsnoka Gomirjei Musulin Emil ezredes. Az egyes zászlóaljak következők:

25. sz. feldandár: 79. zászlóalj, Varasd, parancsnok Junasevics Lukács százados.
80. zászlóalj, Zágrib, parancsnok Durst Antal őrnagy.
83. zászlóalj, Sziszek, parancsnok Serbics Manó százados.
26. sz. feldandár: 87. zászlóalj, Gopspic, parancsnok Saries Károly százados.

kivel amaz emlékezetes estén a székes palota kert fensikján találkozott és kivel a világító mecsekerekről beszélt. Megszerezte a derek ifjú részére a felügyelői hivatalt a hercegi részvételű mintázatban, mit midőn Böhler anyjának elbeszélte és mindketten leszállának Weihern lakásába, hogy őt is értesítsék erről, — ekkor az öreg Weihern a volt fényképész előtt rögtön lábkaparva bókolni kezdett.

Róza pedig keblére borult völegényének és sok mindenfelé mondott neki, a többi között: „Emlékszel-e még Henrik azon szomorú estére, a midőn tőlem bánatos szívvél a székespalotai kertbe rohantál, hol azon urral találkoztál, kiről azt mondtad, hogy oly nyjas volt irányában és kinek mostani boldogságunkat is köszönhetjük?”

„Oh az édvöző, áldott pillanat volt“ — felelte tovább szavait az ifjú leány, miközben gyöngéden és szívesen nézett azon férfi szemé közé, kit oly forró szeretett. „Ami pillanat volt az, melyről már-már azt hittük, hogy sohasem fog rák viradni, de a melyről edes anyád azt mondá, hogy legalább egyszer minden halandó életében előszokott fordulni — a szerencse pillanata.”

Ami Krimpt illeti, Böhler az egész fényiradát átadta neki, a fényiró készüléket is és a kisdéd festését használt vette, csak hogy nagyon furcsa mó-

88. zászlóalj, Ogulin, parancsnok Pávics Károly százados.
89. zászlóalj, Svarcsa, parancsnok Mikecz József százados.

A travniki foglyok Bécsben.

Aug. 27-én délután 6 órakor a Travnikban elfogott redif-zászlóalj, körülbelül 478 ember egy őrnaggyal és 21 tisztel, köztük a zászlóalj egy orvossal érkezett Bécsbe. Hafiz pasa ugyanazon vonaton utazott Sziszekből, ezt azonban el kelle hagynia és Triesztbe ment, minthogy a várost jelölték ki tartózkodási helyül. A tiszteknek egy másod osztályú vagon utalványoztak, a csapatnak pedig a közönséges legénységi kocsiakt. Midőn a vonat félhatkor Matzeinsdorf állomásra érkezett, különösen egy másodosztályú kocsi tűnt fel, melynek ablakai sűrűn be voltak függönyözve. Senki sem szállt ki, s voltak észre lehetett venni az ablakfüggönyök lengésén, hogy van valaki bent. Számos osztrák tiszt, igen sok nő s roppant néptömeg fordult a kocsihoz, melyben valami rendkívül sejtettek, még pedig joggal, mert a kocsi a háremet képviselte. Két kocsiban hat nő és két gyermek volt. Hosszas várakozás után végre kinyit a kocsi ajtaja és egy — török szállt ki. Némelyek azt kiáltották: euuch! mások: Haiz pasa! Ő maga azonban kijelentette, hogy tanító s az asszonyok közül kettő ő neje, a többiek a tiszték nejei s minthogy reája bízták őrizetüket, nem eresztethi ki őket. Ezt szel nyelven mondta több tisztnek, kik e nyelvet értették. S hozzátevé, hogy törvények szerint török nő soha se mutathatja arcát idegen férfi előtt s még a testver se láthatja testvérének nejét. Kérdézték őt, nem akarnak-e az asszonyok enni? Ha ezen az áron kellene magukat idegenek előtt mutatniok, volt a válasz, akkor, mint szigorúan valóságos török nők inkább elpusztulnának. A tanító tehát kérte, hogy az ételt a kocsihoz vigyék az asszonyoknak. Majd ő benyújtja nekik, s most mindnyájan lesték a perczet, melyben az ajtó megnyílik s egy pillantást vehetnek a rögtönzött hárembe. Mialatt a tanító a kocsi egyik oldalán volt elfoglalva, a kiváncsiak tömege a vagon másik oldalához töltött, s a nők csaknem meg jobban éretek a kiváncsiságtól, mint a férfiak, hogy a hárembe egy pillantást vehessenek és török nőveiket megláthassák. Nehányan egy másik kocsiból belsejébe toltak, hogy legalább az ablakokból láthassanak valamit a török nőkből, s bár e kocsiában, melyben a török tiszték az egész napot s egész éjjelt töltöttek, a tisztaság nem valami nagy volt, a nők ez alatt se hagyták magukat eljjeszteni. A mit azonban a tanítónak sikerült a tömeg tekintete elől elrejteti, azt egy együgyű gyermek mutatta meg. A kis, körülbelül 2 éves török fiu, ki atyjával és anyjával megoszja a fogságot, kiváncsian tolta felre az ablakfüggönyöket s rendkívül örömet ént ny embert láthatni, kik mind bársátságosan tekintettek rá. Kezével intett nekik, mire mindnyájan odaesdültek s nemcsak a fiut látták, hanem az asszonyokat is. Jobban monda, csak ezeknek fekete ruháját és fehér fátyolát, mely az alkalommal oly sűrű volt, hogy még orruk hegye se látszott ki alóla. Többször lehetett látni a háremből. Ezalatt a tisztéket és katonákat megolvasták s azután a katonai-kartárba kísérték. Itt padok voltak felállítva, melyek nyughelyül s egyszersmind asztalul szolgáltak. A tiszték mentek elől, hátul a legénység. Többször erőteljes férfiak, nagyobb részt fiatal emberek, néhányan azonban magas életkorban. Vannak köztük anatóliaiak, ruméliaiak, thessaliakkal vegyest, néhány tatár is, három néger és egy arab; helyvel-közeli vad arczok is voltak köztük láthatók. Mindnyájan egyenruhát viseltek és jó kincszük volt; két tisztnek ezüst medallije volt, egy pedig érdemjelét viselt. A zászlóalj orvosa folyékonyan beszélt francziául, egy tiszt olaszul, egy kicsit francziául is, bosnyák-szerbül egy se. Kérdőkördésekre azt felelték, hogy Ausztria-Magyarországban igen jó dolguk van, hogy egyiküknek se jutott volna eszébe Ausztria-Magyaror-

don. Tudniillik egy oly műkereskedésre akart, mely az emberium rutszágból álló egész képtárt rendelt meg nála; undok egy gyűjtemény volt ez, melyben a művész arcképe is illőképen eltorzítva, nem egy példányon szerepelt. Krimpt továbbá vásoágos embergyűlölvő is lett, ritkán mutatta magát emberek között, de ha az elvőve mégis megesezt, csak gyűlölettel és gyanakvólág nézhetett az emberek szemébe; ha egyedül volt, olykor különböző vigásg lepte meg, aróhosszat is elénekelt a dait, melynek végsőra: „Chautons, buvons, traleralera.”

Es most kedves és nyjas olvasó, eldrékszünk volna történetünk végéhez és búcsuzunk tőled; tesszük ezt azonban azon hitten, hogy ki ki talált e történetben egyet-mást olyat, mi őt megörvendtetett vagy érdeket fölkelté. E föltesvünköl kifolyólag egy véltük, hogy legelső fejezete történetünknek, nem vonult végig azon, épen ama szokásos városfonsként — de egyszersmind biztosíthatunk mindenkit — de a pillanat, melyben elbeszélünk megírásához hozzáfogtunk, rák nézve is — a szerencse pillanata!

A „Debreczeni Ellenőr“ tárczaja.

A szerencse pillanata.

Irta: **Huckländer F. W.**

MÁSODIK KÖTET.

Tizennyolczadik fejezet,

mely talán unalmasan is végződik.

(Vége.)

„Am az ily féle betegségek“ — sobajta a kamarás, miközben postása a nyeregbe mászott, „olykor szomoruan is végződnék!”

„Te megértés!“ kiáltá Fernow felig meddig gunyoros hangon, mert sejté hogy a kamarás szavai alatt mit kell érteni. — „Tehát te?”

„En nem, hanem attól tartok, hogy az a szegény leány irántani érzelmei kissé komolyabb jellegűek, mint magam is óhajtám.”

„No e tekintetben nyugtasd meg magad, válaszolá az őrnagy kinek megerőltetésébe került, hogy hangos kacajba ki ne törjön. „A

legjobb forrásból értesülék, hogy Rozának elvesztésed fölötti bánata már megenyhült és épen azon van jelenleg, hogy régi kedvesével összekeljen. Arról is biztosítalak, hogy pártfogómba veszem e fiatal házassalundokat és minden lehetőséget megteendek boldogulásuk előmozdítására.”

Ez ígérte, úgy látszott mázsányi terhet gördített le a követési tanácsos szivéről és igazán mulatságos volt azon aligba tettett megindulás, melylyel mindkét kezét nyújtá ki az utikocsiból, hogy mégégyeszer megszorítsa derek barátja jobbát.

„No de most igyekezzél, hogy indulj ki!“ kiáltá emez, — már 7 órakor kellett volna elutaznod, barátságoddal nem akarok visszaélni. — Isten veled!”

„Élj boldogul, drága barátom Fernow! és a legközelebb szerencsés boldog pillanatodban emlékezzél meg rólam!”

A báró kocsjá tovagördült az őrnagy még pár percig utána nézett, aztán megfordította lovát, élénk vágatással nem a városba, hanem az Eschenburg felé vezető utat követetve.

Vajon mit kereshettek arra felé? Ah! bizonyára azon fogatok elé indult, melyek kis fél óra mulva szembe jöttek vele. Tiszteletteljesen köszönve bocsátá el maga mellett a herceg kocsját, melyben ez Elise hercegnővel ült és nyugtalan lovát a következő hinto ab-

laka melé készteté, melyből egy kacsocka meredt ki, mely csakhamar aggodalmas szorítással fogta körül az ő ujjait.

„Tehát mégis való? kérdezé Riperdá kisasszony remegő szájjal.

„On még veredekett? Meg van ön sebesítve?”

„Sem ez, sem amaz nem történt,“ viz-szonzá Fernow nevetve. „O excellentiája a fővadászmeister és én üdvözlések között váltunk meg, melyek azon jó hatással voltak, hogy harag nélkül bucsuzhatánk egymástól, jövöre egyik sem fog a másikra az osztályrésztul jutott szerencse pillanatokért irigykedni. Es szerencse pillanatokban, tevő hozzá a meleg érzelem hangjain, miközben lehajolt a hinto ablakához, alig fogunk ezentul hiányt szenvedni. Nemde szeretett Iónam?”

A leány felelet helyett könnyedén megszorítá az őrnagynak kacsockájában nyugvó ujjait.

A két üdvözült aztán megindult s az illatlehető tavasziszi homályában folytaták utójokat, felettük csilágenderű fénylett, — költültk virágozon nyilt és a léget fülemile-dal rezegette — és sziveket? — Az üdv, a szerencse pillanata.

Valóban Fernow tulboldog volt örömei között szivesen megemlékezék azokról, a kik még nem voltak egészen azok; — később csakugyan nem feledkezék meg azon ifjúról,

